Les dones de Catalunya hem de plorar

Les dones de Catalunya hem de lamentar-nos. Fa quatre dies era tradició que les dones no votessin, era tradició que les nostres àvies portessin un mocador al cap i nosaltres ens posàvem mantellina per estar a l'església. Això també era tradició. Era tradició que les dones no opinessin, no estudiessin i acatessin sense qüestionar-la la voluntat del pare amb el suport de la de la mare i després la del marit, en totes les etapes de la seva vida. Després d'anys de lluita, algunes dones europees i americanes van perdre la vida, van sofrir presó i tot tipus de vexacions per aconseguir, de primer, ser considerades persones i, després, que se'ls reconegués els mateixos drets que als homes.

Encara no s'ha aconseguit tot: les dones tenen sous més baixos, feines a les quals tenen dificultats per accedir-hi , pateixen la famosíssima violència de gènere i un llarg etcètera. I ara que a moltes dones d'altres llocs del món, on la seva situació familiar, social i moral encara es troba ancorada en aquesta tradició de falta d'igualtat, de drets, de llibertat, se'ls obria la possibilitat de millorar, si més no de poder triar com voldrien seoldre la seva vida en emigrar cap a Catalunya, la Conselleria d'Educació resol, en el cas de la nena del mocador, donar la raó a la tradició, tancar els ulls a la falta de llibertats, deixar que a casa nostra s'imposi, no altres religions -no m'hi oposo-, sinó gent que en nom de la religió implanta el fanatisme a la seva família i que obliga a acceptar-lo a una altra societat, la nostra. Avui s'ha fet un pas enrere en la nostra societat , el conseller d'Educació ha posat més dificultats a la ja complicada feina d'educar i ensenyar. I nosaltres, les dones, les catalanes, hem de plorar perquè d'aquí a quatre dies ja no només veurem nenes amb mocador a les nostres aules; veurem com hi haurà catalanes de primera que mantindran allò que tant ha costat d'aconseguir i altres catalanes de segona que portaran vels, que no sortiran de casa soles, que no aniran a les universitats, que les obligaran a casar-se, que no opinaran, que no parlaran i que seguiran patint violència de gènere amb impunitat, però la societat catalana tancarà els ulls perquè cal mantenir i respectar les tradicions d'aquesta altra gent, que ha vingut per guanyar-se la vida, que es beneficien com és natural de la nostra escola, de la nostra sanitat, de les nostres ajudes, però que són incapaces de respectar les lleis del país que les acull, aquelles que parlen d'igualtat , llibertat, respecte mutu, democràcia, etc.

Jo voldria per a totes les dones del món i, per tant, també per a les que viuen a Catalunya, tots aquells drets que tant ens ha costat d'assolir i que ens ha permès mostrar-nos amb el cap al descobert amb dignitat . També lamento que els nostres polítics, polítiques i sindicats -que suposo que són un reflex de la societat- i la mateixa societat mostrin tanta covardia i tan poc interès en voler defensar aquests drets i millores que a tantes generacions d'homes i dones els ha estat difícil d'obtenir.

Helena Compte
Castelló d'Empúries

Hora Nova - 16-10-07